

KIADJA AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET” ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 8 aranykorona, fél évre 4 aranykorona.

Előfizetési díjakat és hirdetések az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V. Országház-tér 11. II. em. 213.) fogad el.

Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.

.....

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, M. KIR. HALÉLETTANI KISÉRLETI ÁLLOMÁS (II, DEBRŐI-ÚT 15. SZÁM.)

TARTALOM: Hivatalos rész. — Haltermelésünk multjából. *Landgraf János.* — Halastavaink fontosabb madárellenségei, *dr. Keller Oszkár.* — Sportszerű-e a hal fogása duttonozással. *bárá Szurmay Sándor.* — A ponty kapása (pedzése). *L. Kiss Aladár.* — A dankasirály haszna és kára. *Csörgey Titus.* — „Sporthorgászat” a Balatonon. *L. K.* — Hivatalos árjegyzés. — Szerkesztői üzenetek. — Hirdetések.

HIVATALOS RÉSZ.

A m. kir. földmivvelésügyi miniszternek a m. kir. belügyminiszterrel és a m. kir. pénzügyminiszterrel egyetértően kiadott 22,641/1925. V. B. számú rendelete.

Az országhatárt alkotó vizeken való éjjeli halászatnak ellenőrzése.

1. §. A Duna, Tisza, Dráva, Rába, Mura és Maros folyókon, a Ferenc-csatornán és a Fertő tavon az éjjeli halászatnak magasabbrendű állami érdekekből való ellenőrzését a m. kir. belügyminiszter és pénzügyminiszter urakkal egyetértően az alábbiakban szabályozom.

2. §. Az előző §-ban megnevezett vizek országhatárt alkotó szakaszán halászatot gyakorló minden halászterület-tulajdonos vagy haszonbérő köteles a területileg illetékes m. kir. révkapitányságoknak, a m. kir. vámörsparancsnokságoknak és m. kir. vámkirendeltségeknek azon egyének nevét, lakóhelyét és halászjegyének számát előzetesen bejelenteni, akik éjjeli halászatra jogosultak.

Ezt a bejelentést jelen rendeletem megjelenésének napjától számított harminc nap alatt kell megtenni. Az időközben előforduló változások fenti hatóságoknak a változás napjától számított tizennégy nap alatt esetről-esetre szintén bejelentendők.

3. §. Aki napnyugtától napkeltéig terjedő időben, tehát éjjel halászni vagy csónakból horgászni akar, a 2. §-ban foglalt bejelentésen kívül minden alkalommal szóbelileg, írásban vagy távbeszélő útján idejekorán értesíteni tartozik a területileg illetékes m. kir. révkapitányságot, vámörsparancsnokságot és vámkirendeltséget a tervezett éjjeli halászat helyéről, időtartamáról, a használandó csónakok, ladikok, halászati szerszámok számáról és megjelöléséről.

Kivételes vízállás vagy elháríthatatlan akadály esetén az éjjeli halászat előzetesen csak a területileg illetékes m. kir. vámörspárnak, utólagosan azonban a tekintetbejövő

m. kir. révkapitányságnak és m. kir. vámhivatali kirendeltségnek is bejelentendő.

Ily esetben az értesítés leadásának akadálya utólag szintén megjelölendő.

4. §. A csónakok, ladikok és bárkák lakat alatt tartandók. A lakatok kulcsai a területileg illetékes m. kir. vámörspárnél, esetleg állandó állóörspárnél őriztetnek és a halászat bejelentésekor az arra illetékes halásznak kiszolgáltatnak.

5. §. Az idegen közigazgatás alatt álló vizen halászni vagy parton kikötni csak annak a halásznak szabad, aki határszéli uti igazolvánnyal van ellátva.

Idegen honos halász a magyar közigazgatás alatt álló vizet vagy partot csak akkor hagyhatja el, ha a halászat befejezését a tekintetbejövő m. kir. vámörspárnak vagy állóörspárnak bejelentette és halászsákmányát a vámhivatalnál vámkezellette.

6. §. A halászok kötelesek a vámörspárn felszólítására úgy a határszéli uti igazolványukat, mint csónakjaikat, ladikjaikat, valamint halászati szerszámjaikat ellenőrzés és vizsgálat céljából felmutatni, illetve azok átkutatását vonakodás nélkül megengedni.

7. §. A jelen rendelet ellen vétő — amennyiben cselekménye súlyosabb beszámítás alá nem esik vagy vámjövédéki kihágásnak nem minősül — rendszegést követ el és 200,000 koronáig terjedhető rendbirsággal sújtandó.

Minthogy a halászat vízijárművekkel gyakoroltatik, az 1,340/1924. M. E. számú rendelet vonatkozó 48—60. §-aiban foglalt rendbirságotlasi rendelkezések, értelemszerűen alkalmazandók.

Az eljárásra az a révhatóság illetékes, amelynek hatósági területén a rendszegés elkövetett.

8. §. Jelen rendelet azonnal életbelép.

Budapest, 1925. évi július hó 20-án.

M. kir. földmivvelésügyi miniszter.

Haltermelésünk multjából.

Irta: Landgraf János.

(Folytatás.)

II.

A közvizek és a hozzájuk fűződő legősibb vízhasználat: a halászat közti kapcsolat folytán a halászati ügyek intézését a miniszter a vizügyi osztályba helyezte át. Erre hárult tehát a halászati törvényjavaslat kidolgozásának a feladata. De mert ennek az újonnan létesült osztálynak a munkaerejét alapításának első éveiben teljesen lekötötték az 1885:XXIII t.-c. (vizjogi törvény) végrehajtásával kapcsolatos teendők, a halászati törvényjavaslattal csupán magam bajlódtam, komoly igyekezettel, de kevés hozzáértéssel.

Irattári anyagom sem igen volt, az is egyes törvényhatóságok halászati szabályrendeletére és a halászat üzése körül támadt panaszokat érintő ügyekre vonatkozólag. Annyit azonban ezekből is megállapíthattam, hogy a törvényjavaslatban feltétlenül gondoskodni kell a halászati jognak, mint tulajdonnak a rendezéséről, valamint a halászatra jogosított érdekeinek a parti birtokosokkal szemben való megóvásáról. Majd áttanulmányozva a külföldi hasonló törvényeket, azokból igyekeztem magamnak képet alkotni más államok ténykedéséről. Akkoriban még kevés állam rendelkezett halászati törvénnyel. Ausztria például sokkal később, éveken át tartó vitatkozás után döntött afelől, hogy nem a birodalmi tanács, hanem a tartományi törvényhozások hivatottak a halászat védelméről gondoskodni.

A külföldi törvények között akkoriban legujabb keletű az 1874 május 4-én kelt poroszországi halászati törvény volt, amiért én is ennek a nyomán indultam el megbízatásom teljesítésében. A német közhangulat az *individuális kiméleti időt* és minden halféleségre nézve külön megszabandó olyan *legkisebb méretet* fogadta el a halóvás legjobb eszközének, amely fejlettség eleve biztosít arról, hogy az illető halfaj eleget tett a fajfenntartás ösztönének, s maga helyett legalább egy egész generációt hagyott vissza, amikor szárazra került. Elfogadva ezt a kiindulási alapot, számomra a legelső kérdés az volt, melyek nálunk ama halféleségek, amelyek kimélendők, ezek mikor ívnak és milyen minimális fejlettség mellett?

A kérdések elsejére teljesen helytálló adatokat szolgáltatottak a halpiacok ellenőrzésére hivatott helyi hatóságok, de már a második és harmadik kérdésre vonatkozólag meghallgatott halászok válaszára lehetetlen volt építeni. Akadt olyan város is, amely a 8. cm. hosszú pontyot szabadon foghatónak tartotta, a meghallgatott halászok állítása szerint. A megnyilatkozó ellentmondásokat csakis személyes tárgyalások alapján sikerült annyira tisztázni, hogy valamelyes megnyugvással Herman Ottó akkor egyedüli magyar ichthyologus bírálata alá bocsáthattuk. Az ő érvelésére és kívánságára maradtak ki a *csuka* és a *harcsa* mint ragadozók a törvényes kiméletet élvezők sorából és lett a ponty tilalma ideje, a többi nyári ívasu halakéhoz mérten jelentékenyen tágitva.

Leszögezem még azt is, hogy a törvénynek a halászatot, mint tulajdont szabályozó részét *dr Matlekovits Sándor* akkori államtitkár készítette, a jogfolytonosság elvének oly tökéletes kielégítésével, hogy a halászati jog igazolása tárgyában a közigazgatási hatóságok által hozott idevágó határozatai ellen alig akadt felszólalás. Az ő megértésének köszönhettem továbbá azt is, hogy a javaslatban állva maradtak a halászati jog gyakor-

lását korlátozó ama rendelkezések, amelyek a halászatnak társulati uton való hasznosításához vezettek. A javaslat ugyanis az egyes tulajdonosokra nézve azt a korlátozást tartalmazta, hogy csak az üzheti a halászatot önállóan, akinek vízterülete úgy fekvésére mint kiterjedésére nézve az *okszerű* és a *szomszéd birtokosok érdekeinek sérelme nélkül való kezelést* lehetővé teszi. Ezen előfeltételek nélkül, amit a földmívelési kormány dönt el, a tulajdonosok *társulni tartoznak*, mert csak mint társulat, együttesen hasznosíthatják halászatukat. Ma már kétségtelen, hogy ez az intézkedés bevált a gyakorlatban, mert általa teljes mértékben sikerült a felaprózott halászati jogokat nemcsak csoportosítani*) hanem a halászatnak mint termelésnek az adott helyzetből folyó gazdasági művelését is biztosítani. Ámde akkoriban akadtak olyanok, akik eme bizonytalan jövővel szemben kétségbe vonták azt, hogy a törvényhozás hozzájáruljon az egyéni jogoknak olyan merőn korlátozásához, amit a javaslat tervezett. Különösen a szövegezésbe befolyt főnökeim: néhai *Kvassay Jenő* és *Balogh Vilmos* osztály tanácsosok aggódtak a javaslat sorsa iránt, holott pedig a további tárgyalások folyamán az ellen senki kifogást nem tett. További sorsa abban állott, hogy előbb egy evégből egybehívott szaktanácskozáson ment át, a törvényhozásban pedig a közgazdasági bizottság retortáján s csak így került a t. Ház elé, ahol 1888 június 6 és 7-én lefolyt üléseken tárgyalták. Bár bőven akadt hozzászóló, a javaslat a közgazdasági bizottság stílárís módosításaival fogadtatott el úgy a t. Ház, mint a főrendiház által. Felhatalmazás folytán a földmívelésügyi miniszter 1889 május 1-én léptette hatályba.

(Folyt. köv.)

* Comasszálni.

Halastavaink fontosabb madárellenségei.

Irta: Dr. Keller Oszkár gazd. akad. rendes tanár.

II. rész.

(Folytatás.)

Halaink igen nagy ellenségei a gémfélék. Ezen sovány, oldalt lapított testű gázló madaraknak hosszú, egyenes, kemény, hegyes csőrük van, nyakuk igen hosszú, ugyanilyen kigyószerű fejük is, amelyen igen sok fajnál tollbóbitát találunk. Hosszu, egyenes csődcsonjtjuk igen alkalmas arra, hogy a vízbe, mocsaras, iszapos helyekre bemehessenek élelemért. Rendszerint telepesen, u. n. *gémfalukban* számos faj együtt fészkel. Fészkeik nagyok, laza alkotásuak és nádszálakból, faágakból összetákolta. Igen szép és fajokban gazdag ilyen gémfalu van Keszthelytől 7—8 km.-re elterülő Kisbalatonban.

Gémfélénk igen közönséges faja a *szürke gém* (*Ardea cinerea L.*). Az öreg himnek tarkójáról lecsüngő bóbítatollak feketék, míg a nyak, torok, pofák tollai még feketés sávokkal is tarkítottak. A begytollak hosszúak, lecsüngők s fehér-fekete színűek. A test alsó része fehér, míg a váll foszlott tollai világos szürkések. Csőre sárga, ugyanilyen színű a szem körül levő bőr és a szem is, míg lábai vörhenyesbarnák. A tojó hasonlít a himhez, csak bóbítája és disztollai rövidebbek és halványabb színűek.

A szürke gém majdnem minden halas viznél előfordul és a sekélyebb vízben zsákmányra lesve órákig elálldogál s a következő pillanatban hegyes csőrével elkapja prédáját. Nálunk költöző, megtörténik azonban, hogy enyhe teleken néhány példány nálunk marad. Szeptemberben vonul el tőlünk és a telet a Földközi-

tengerrel határos európai országokban vagy Afrikában tölti. Áprilisban, mocsarak közelében levő magas fák sudarára, vagy letiport nádszálakra rakja telepesen fészket.

A szürke gém leginkább halakkal él, de ezenkívül megeszi a békát, vízi csigát, egereket és nagyobb rovarokat. Igen falánk, igen sok halat elfog s ahol telepesen nagyobb tömegekben fészkel, igen jelentékeny kárt okoz a halállományban.

Valamivel kisebb termetű a *vörös vagy bibor gém* (*Ardea purpurea L.*) Főszíne szürke és rozsdavörös, felül palaszürke, nyakának egyes részei rozsdaszürkék, hosszú lecsüngő tollai rozsdásak, hasa szürkésfekete. Csőre sárga, lába olajbarna. A tojó bóbitatollai rövidebbek s testének színezete nem olyan élénk, mint a himé. Ez inkább délvidéki gémfaj, azonban Közép-Európában egyes helyeken és hazánkban is igen gyakori. A nagyobb folyók, folyamok környékén nem igen szeret tartózkodni, ellenben a nagyobb kiterjedésű nádas tavak, vizenyős, mocsaras területek kedves fészkelőhelyei. A Keszthely közelében több ezer kat. hold terjedelmű Kisbalatonon, a szürke gémmel együtt telepesen fészkel.

Fészket mindig a mocsár legjárhatatlanabb helyein, a letiport nádszálak tetejére rakja. A rendes gémfalukból ez a gémfaj sokszor hiányzik és inkább magában, vagy néhány szürke gémmel együtt tanyázik. Nem olyan vad, mint a szürke gém, de a nyílt vizeket kerüli és inkább nádas, mocsaras területeken halászgat. Ez is leginkább halakkal él, de elfogja a békákat, gőtéket, ebihalakat és kisebb vizimadarak fiókáit és épen úgy, mint fajokona, a szürke gém, rendszeres halgazdaságokban igen sok kárt tehet.

A gémek között nagy halpusztító a *bölgébika* (*Botaurus stellaris L.*), vagy népies néven dobos gém. Tollazata bagolyszerű, amennyiben sárga és sötétbarnán tarkázott színe a baglyokra emlékeztet. Csőre sárgászöld, szeme sárga, lábai sárgászöldek. Testének főszíne felül sárga, feketésen tarkázva. Hazánkban minden nagyobb tóban, mocsárban és nádasban előfordul. Hangja a bika bögésére emlékeztet. Ezt az erős és igen messzire elhangzó hangot különösen párázskor hallatja a him. Költés után a bölgölést többé már nem halljuk.

Költöző madár a bölgébika is, épen úgy, mint fajokonai. Március közepén érkezik hozzánk Észak-Afrikából és Khinából, ahol telelni szokott, vannak azonban egyes példányok, amelyek enyhe teleken állandóan nálunk maradnak, vagy csak igen későn, decemberben távoznak el tőlünk, míg rendes körülmények között a legtöbben októberben, illetőleg novemberben hagyják el hazánkat.

A bölgébika fészket a nádas nehezen hozzáférhető helyein magányosan rakja. Halakat, békákat, gőtéket, apróbb vizimadarak tojásait és fiókáit fogdossa el, amiért ez a gémfaj is károsnak mondható.

Halastavaink, nádas, mocsaras területeink igen gyakori vendége a *bakcsó*, vagy *vakvarju* (*Nycticorax griseus L.*). Csőre fekete, szeme karminpiros, lába huszínü, fejteteje és háta feketészöldecs ércfényű, szárnya hamuszürke, alsóteste és tarkójának 2—3 hosszú tolla fehér.

Közép- és Dél-Európában és nálunk igen nagy számban fészkelő madár, amely a vízben levő fűzfákon igen nagy telepekben költ. A Kisbalatonban és a fonyódi Nagyberekben nagyon gazdag fészkelőtelepei vannak. Április közepén érkezik hozzánk, májusban költ s októberben, novemberben elvonul tőlünk.

(Folytatjuk.)

Sportszerű-e a hal fogása duttyozással?

Ennek kapcsán:

a horgászat és a vadászat nyújtotta élvezetek összehasonlítása.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

(Vége.)

Következnék a *fenekes, felcsalizott horoggal való horgászat* oly halakra, melyek a víz fenekén keresik eledeleiket, tehát a jelentősebb halakhoz számítható pontyra, márnára, compóra, kecségére és harcsára; mindannyi olyan hal, mely már nagyobb súlyt ér el és értékesebb. Kikapcsoljuk fejtegetéseinkből a kecségének és nagyobb harcsának a fogását, mert az, mint egészen speciális dolog, hosszabb fejtegetést igényel, amire más alkalommal térünk vissza. E fogási módnál egy helyt maradunk, a csalít fenékgig eresztjük és a sporthorgász rendszerint uszóval is ellátja zsinégét, mely a hal jelentkezését azonnal jelzi. A sikernek főfeltétele, hogy a fogandó halat előre, ha lehet többszöri etetéssel egy megfelelő helyre neveljük, mert különben naphosszat hiába lessük a jó szerencsét. Ezt összehasonlíthatjuk a vad lövésével az etető vagy a sózó körül, de ezektől annyiban tér el, hogy jó eleve etetve, mindig sikeres lesz, egész napon át szórakozhatunk, mert a fogás nincs kötve a hajnali és esteli órákhoz s végül az első stb. hal fogásánál, ha elriad is a többi, mindannyi kis idő múltán visszatér, hisz közvetlen veszélyt nem is igen vett észre Érdekes szórakozás különösen pontyra, mely nemcsak erősen védekezik, ha horogra kapjuk, hanem mint a nyíl iparkodik valami közeli földözékbe (nád, sás, gyökér közé) és így szárazra hozása nagy ügyességet igényel.

Képünkön mutatjuk be cikkirónak néhány órai pontyozás eredményét, még a boldogabb bekeidőből, oly helyen, ahol csak előtte való nap este tudott bevetni. A fogott halak 3—7 kiló nehezek voltak. Egyébként pedig eleget beszél a kép, ha a fogott halak hosszát és vastagságát összehasonlítjuk az emberi karral vagy combbal.

Ezek után rátérhetünk a *duttyozás* kérdésére:

Teljesen ellentétben a vadászattal, a sporthorgászat sajnos ma még bölcsőkorát éli hazánkban. Annyira bölcsőkorát, hogy ma még csak arról beszélhetünk, hogy vannak ugyan elég kevés számmal horgászaink, de olyanok, akik a sportszerűség szempontjából inyencekké finomulhattak volna, alig vannak. Azokat talán két kezünk ujjain olvashatjuk össze. Sporthorgász egyesületünk is sajnos csak egynéhány van. Irodalmunk vagy folyóiratunk nincsen, nem is lehet, mert nem volna elég nagykörű olvasóközönsége. De még egy kis kézikönyvet is nélkülözünk, oly füzetet, mely csak a legszükségesebb tudnivalókat tartalmazná. Ha néhány emberünk nem volna, akik a sporthorgászatot hazánk határain túl is látták, kultiválták és olvastak idegen munkákat róla, továbbá terjesztették tudásukat és behozott felszereléseket itthon, ha végül ügyes külföldi gyárosok a sportcikkeket áruló kereskedők útján jobb és modernebb halászati eszközöket nem terjesztenének, még ma is csak az ősfoglalkozás révén reánk maradt és saját erőnkől fejlesztett készülékekkel dolgozna az a kevés horgász is, akiket a véletlen, a víz közelsége vagy más körülmények tettek figyelmissé erre a sportra, mellyel pedig Isten az emberiséget jó kedvében ajándékozta meg. Csak a legújabb időben karolta fel a „Nimród Vadászujság“ és a „Halászat“ című, egészen más célokat szolgáló szaklap a sporthorgászat ügyét, amiért mindkét lapot meleg elismerés illeti.

Másként áll ez a külföldön oly államokban, ahol ezt a sportot régebben üzik, ahol tehát a gyakorlat, az izlés, a fölfogás, a halak kimélése no meg talán a divat, esetleg a nagyképűsködés is oly sportregulákat teremtett, melyeket még állandóan szigorítanak és ezzel is fokozzák a sportszerűség tekintetében támasztott követeléseket. Szegény, szűk határok közé szorított hazánkban ily fokra nehezen tudnánk emelkedni. Ez csak régi határaink és pisztrángos vizeink visszaszerzése után, de akkor is csak beláthatatlan idő elmúltával fokozatosan történhetne meg.

Ime, a haladás tekintetében egy példa: A földi giliszta az egész világon el van ismerve mint a legjobb és nélkülözhetetlen univerzális csali, mellyel a különböző halaknak nagy többségét adott körülmények között — így a pisztrángot is zavaros vízben, bokros, fás partról stb. — meg lehet sportszerűen fogni. Ezt a csalit a sporthorgászat terén magas színvonalon álló Svájcban és Németországban ma is előszeretettel használják, különösen mélyebb s teljesen fák között folyó vizeknél, ahol a mülégny nem használható. És ime nemrég előáll Alfalo F. G., egy angol sporthorgászati író, egyébként pedig diplomata, aki egyharmad évszázadnak bel- és külföldi halasvizekben szerzett tapasztalatait a pisztrángfogásról egy kötetben leírja és abban — utalva e sport magas színvonalára, melyet Angolországban elért — kiemeli azt, hogy sok, (tehát nem minden) angol vízben a giliszta használatát tiltják és csak a száraz müléggyel való horgászatot engedik meg. De elvetik még a forgó halacsokát is oly vizekben, melyekben a pisztráng elfogadja a müléggyet. Hát ezt tehetik Angliában, ahol a müléggyel való fogás irodalma visszavezethető a harmadik századra, ahol nemcsak bőven van halas víz, de amely nemzetnek nyitva áll az egész világ is, melyet bőségesen kihasználhat és ki is használ a sporthorgászat terén is.

Hol állunk mi ettől különösen ma még, amidőn ugyszólván még portánkról sem igen léphetünk ki, szűk határaink között pedig pisztráng még mutatónak is alig akad. Ezen a téren sem finyáskodhatunk, aminthogy száz és száz eddig nélkülözhetetlenek tartott kulturális

igényről is le kellett mondanunk. Örülnünk kell, hogy van már néhány lelkes emberünk, akik a horgászat testet-lelket felüdítő sportját kultiválják és terjesztik, oly sportot, mely az agyonsanyargatott kedélyeket legalább e sport üzése közben teljes biztonsággal megnyugtatja, felvidítja és az életerő új forrásait feltárja. Ez pedig oly áldás mindenkire, de különösen államalkotó és fenntartó intelligens középosztályunkra, hogy ez a cél egyedül szentesít minden eszközt a mai magyar világban, amelyben földieink épp e legértékesebb rétege oly keserves és titáni küzdelmet viv.

Mindezek alapján, de azért sem tudjuk elítélni a pontyok fogását duttyozással téli pihenőjükből, mert ez kétségkívül legalább is annyi ügyességet és leleményességet igényel, mint a beetetett halak fogása, nem ítéljük el azért sem, mert az a téli pihenőjében fekvő, tudott, de nem látott fogható hal épp oly elementáris erővel vonzza a halászt és horgászt egyaránt, mint bármely másutt levő hal, fogásának gyönyöreitől duttyozással, tehát agyongyötört és örömnélküli horgásztársainkat megfosztanunk nem szabad, nem különösen ott, ahol más halak horgászatára kevés alkalom van. Legfőképpen pedig azért nem szabad szót emelnünk a duttyozás ellen, mert biztos sikere lévén ezen fogási módnak, ha megfelelő készségeket használunk, igen alkalmasnak mutatkozik arra, hogy e szép sportnak új híveket szerezzünk. Megjön biztosan majdan annak az ideje, amidőn megszigoríthatjuk elveinket, de ma ettől még igen messze állunk.

Egy elengedhetetlen feltételünk azonban van a duttyozással szemben: annak mint könnyű és biztos fogási módnak nem szabad a halpusztításhoz vezetnie, hanem ellenkezőleg, a fogott halak szaporodásához. Ezt pedig úgy érjük el, a fogásnak teljesen szabad gyakorlata mellett is, ha a kifogott halakat minden esztendőben tavasszal szorgalmasan és többszörösen pótoljuk és így halállományunkat folyton valamely legközelebb eső tógazdaságból beszerzett egy nyaras apró halak kihelyezésével emeljük. Ahol ezeket a feltételeket teljesítik és cikkirót erről biztosítják, ott a legnagyobb készséggel hajlandó akár irásban, akár személyesen — ha nincs tulmessze, akár a helyszínén is — még további utmutatást is nyújtani, akár halásznak, ha nem tudja, akár sporthorgásznak vagy egyesületnek arra nézve, miről lehet felismerni és megtalálni a pontyok téli pihenőhelyét és mily készséggel lehet a fogás sikerét biztosítani már ősztől kezdve.

E hasárok keretében azért nem hozzuk ezt nyilvánosságra, mert ezzel lovat adnánk az orvhalászok alá, de lelkiismeretlen emberek kezébe is oly eszközt, mely feltétlenül kárára volna halas vizeinknek és a halak pusztítását eredményezné.

A *szigonnyal* való halfogást minden sporthorgász barbarizmusnak tekinti, melyet a halászatról szóló törvény sajnos nem tilt. Nagy hiba és kár ez halállományunkra, amint az a fent elmondottakból is kitűnik. Ezért feltétlenül szükségesnek tartjuk azt, hogy a halászatról szóló törvény revíziójánál ez a fogási mód tilalmaztassék.

Gróf Karácsonyi Jenő, bánlaki (Torontál megye) hitbizományi uradalmába több évi gyakorlattal bíró, önálló, családós

halászmester

kerestetik. Ajánlatok Budapest. I. Krisztina-körut 121. szám alá, az Uradalmi Jóságigazgatóság címére küldendők. Az állás azonnal elfoglalandó.

A ponty kapása (pedzése).

Irta: L. Kiss Aladár.

(Folytatás.)

Ezen, talán gyorsított, önvédelemből kényszerült vándorlásuk nem készítette őket seholsem tovább tartó megállásra, amennyiben érezve a veszélyt, hogy valahol a felső folyásban megrekedhetnek, éjjelenként, nagyobb falkában mintegy pihenőt tartottak a Rába torkolatánál, a rajzon látható Püspökvár alatt, hol a kanyarodóban, különösen a 3 és 4 sz. tanyáknál, nagyobb területen 7—8 méter mély vizet találva, itt éjjelenként összesereglettek s a virradat beálltával azután vándorlásukat folytatták tovább. Ezért mutatkoztak már kora reggelenként olyan nagy, abnormális számmal.

Ezen észleletemet igazolta az is, hogy a rákövetkező napokban mindig kevesebb ponty ugrott reggelenként s míg az első megindulásakor százával mutatkoztak, oly fokozatosan csökkent jelentkezésük a napok multával. Két hétre rá pedig már alig láttunk egyet-egyét. Horgászati eredményünk is azután ehhez igazodott, jobban mondva átlagosnál is kevesebbet fogtunk, mivel *nappalra már rég elvonult a pontyok óriási raja*, s magától értődik kapásunk sem lehetett, mivel, eltekintve az egyikét elmaradt pontytól, hal egyáltalán nem volt ezen horgászó területünkön.

Hasonló jelenséget a *nyár eleji* időszakban minden évben tapasztaltam ugyan, de mivel ez évről-évre ismétlődött, magyarázatlanul nem marad előttem, de ilyen tömeges halelvonulás azonban akkor nem volt, mint azt alább látni fogjuk.

A Rába tavaszi áradása ugyanis megszokottan május első felében jön meg, ilyenkor a zavaros vízben rengeteg hal tódul fel a Rába felső folyásába, már azért is, hogy a nékik annyira alkalmas területen, mint azt már említettem, elívhasanak. Elívásuk a nagy, általános tilalmi időszak befejeztével vagyis június hó 10-éig, körülbelül 90—95 %-ban megtörténik s azután, a hogy ekkorra az apadás is beáll, *lassankint* különösen a hatalmas anya- és tejespontyok, lehúzódnak megint a mély vizekre. Ha azután ezen tavaszi áradás tovább tart, vagy pedig utána kisebb mérvű nyári áradás is bekövetkezik, július hó 15-ével gyönyörű példányokat fogtunk, de sokszor hiába volt a legjobb felszerelésünk és minden ügyességünk, nem birtunk vele s ilyenkor egy-egy jó horogkészségünk esett áldozatul.

Tehát, mint látjuk, a rendes áradás utáni közvetlen apadáskor a ponty mindig evett, mintha az is érezte volna, hogy ez egy természetes apadás, amely veszélyt nem hozhat számára.

Levonva mindezekből a tanulságot, azon végső megállapodásra jutottam, hogy ha a ponty a veszély elől menekül, mint az említett lassu, de hosszantartó apadásnál, eledelének megválasztásában annyira vigyázó, hogy ha egy helyen nagyobb élelmet is talál ilyenkor, az sem kényszeríti őt tartósabb megállásra, sőt bizalmatlansága fokozódik a nem természetes táplálék iránt, melyeket levonulásakor a pontytanyákon talál s ez a kukoricaliszt gombóc, kövesztett kukorica-, buza-, és árpaszemek vagy köleskása és azért keresi élelmét ilyenkor csak a víziállatokban, mint a bogár, lepke, szunyog, féreg, rovarálca, ázalag stb., mivel pihenésre, állandó hosszabb tartózkodásra ekkor nem hajlandó s a kényszerű vándorlása alatt sokkal óvatosabb.

Lehetséges azonban még az is, hogy ilyen vándorló, körzetünkhöz nem szokott pontyoknak idegen a ponty-

tanyákon vízbeszórt eledel s azért tartózkodnak attól. Részemről az előbbi indokolás helytállóbb.

A vizek áradásánál és apadásánál, mint közismert dolog, a pontyok vándorlásában bizonyos cirkuláció keletkezik, de ez azért ne keltse bennünk azt a hitet, mintha az apadás beálltával, vagy a halak elivása után, minden egyes ponty lehúzódnék a mély vízre, amennyiben a halnak nagy része még mindig megtalálja, nálunk például a Rábában, a maga létfentartására szolgáló alkalmas helyet. A másik részének visszavándorlását a mélyebb vizekre pedig bizonyos gátló körülmények akadályozzák meg, így az emberalkotta magasabb gátak, duzzasztók, vizimalmok zsilipjei, máskor meg az egyes helyeken hirtelen emelkedő fenéktalajok, amelyek a hosszantartó apadáskor a pontyokat utjukban megállásra kényszerítik.

Láthatjuk tehát, hogy a visszavándorlás, még az említett veszély esetén sem általános, ami természetes is és az a pontyoknak csak bizonyos hányadára vonatkozhatik.

A víz mozgásának befolyásáról beszélve, meg kell itt még említenem, hogy ha a mosoni Dunaág (Kis-Duna) a Lajta áradását hozza le, mely sajátságos színénél fogva is feltűnő, vagy a Rábán a Gyöngyös patak szennyes-sárga áradása jelentkezik, annak ellenére, hogy „pezsdülés“ (vizváltozás) állott be, a ponty ilyenkor vízkörzetünkben nem eszik.

(Folytatása következik.)

A dankasirály haszna és kára.

Irta: Csörgey Titus.

A dankasirályt (*Larus ridibundus* L.) a dr. Darányi Ignác által 1901-ben 24,655 sz. a. kiadott körrendelet a védendő fajok közé sorozza, mezőgazdasági hasznáért, amely a halállományban való esetleges kártételét jelentékenyen felülmulja. Táplálékát javarészen a rétekről és gabonaföldekről szedi és a nádastavakon kiköltött fiait is tulnyomórészt kártevő rovarokkal, majd egerekkel is eteti. Az eke mögött járva a kifordított cserebogárpajorokat és drótférgeket szedi fel, a fiatal vetésen a pattanóbogarakat fogdossa, majd aratás előtt a kalászokon ülő gabonaszipolyokat (*Anisoplia*) kapdossa, fecskemódra lecsapva. Nyáron a tücsköket és szöcskéket pusztítja és mindezekben felül az egérfogásnak is kiváló mestere. Hasznos munkálkodása legfeltűnőbbben a Velencei tó környékén nyilvánul meg, mely vidéknek valóságos áldása e madár. A m. kir. Madártani Intézetben lévő sirálygyomor- és begyartalmak jórésze is onnan került. Amikor u. i. az anyányi fiókákat a vonulás vizsgálata céljából lábgyűrűkkel láttuk el, ijedtükben kihányták a frissében kapott s így emésztetlen táplálékot. Marékszámra kerültek napvilágra a gabonaszipolyok, pajorok és drótférgek. Egy ily fióka begyéből 80 drótféreg és 1 mezei pocok hullott ki. Halat csak elenyésző csekély mennyiségben találtam s az is csupa értéktelen küszhal volt, amelyet a Meszleny-parkon átfolyó kis patakából szedtek a sirályok, mikor e halacskák oda zárt tömegben ivni felvonultak. E madár különben sem ügyes halász, mert sem csér (*Sterna*) módjára csapva bukni, sem vöcsök módjára víz alatt uszni nem képes. Mélyebben járó halban csak ott tud kárt tenni, ahol a víz annyira elapadt, hogy annak fenekét récemódra fejtőre állva elérheti. Ily esetekben természetesen kárt is okozhat, mint a Halászat f. é. 9—10-ik számában Papp József által említett budapesti lágymányosi tavon, ahol a szerencsétlen körülmények valósággal halmozódtak.

E tó fenéke ugyanis teljesen sík, a tó vize kavicsgáton átszűrődve közlekedik a Dunával s így annak gyakori színváltozását követve nagyon gyakran apad meg annyira, hogy a sirály a fenéket eléri. Minthogy továbbá a bérlőnek nincs joga a tó fenékén árkot vájatni, ami pedig a halállomány biztos átteleltetéséhez nagyon is szükséges volna, a halaknak apadás idején nincs hova huzódniok. Ráadásul végül a tó a vámterületen belül lévén, a sirályoknak fegyverrel való riasztása sem lehetséges.

A szerencsétlen körülmények e ritka találkozása volt az említett kártevés oka. Biztosra veszem azonban, hogy oly mértékű károsodás, mint aminőt Papp József 1911., 14. és 24-ik évről közöl, nem fogja őt többé érni. Sokkal is ötletesebb embernek ismerem, semhogy a védekezés módjára rá ne jöjjön. A bárkázott apró halat nem fogja többé födtenül hagyni s a jégbe vágott s talán kisebbre szabott lékeket is meg tudja majd védeni ócska hálóval való beborítással vagy egyéb módon. A tó nyári apadásával lehetővé váló kártétel már jóval kisebb, mert a hal nyáron sokkal fűgőbb, mint télen a lékeknél és amennyire erős nagyítású távcsöveimmel megfigyelhettem, a nyári apadás idején alkalmilag fogott halak csaknem mindig fehéren csillogó keszegek voltak és nem pontyok.

Másrészt pedig a dankasirály — bármily különösnek látszik is első hallásra — a haltenyésztésnek jelentékeny hasznára is van, mégpedig a vízbe hullatott ürüleke révén, amely feltűnően növeli a halak természetes táplálékát és ezzel a halastavak hozamát. A németországi szakemberek ismételten észlelték ezt, a „Mitteilungen über die Vogelwelt — Stuttgart“ 1925 ápr. 25.-iki füzete pedig már pontos számbeli adatokat is közöl. E szerint: „Legkiválóbb tavas-gazdáink egyike Drexel gróf megállapította, hogy a dankasirályoktól lakott tavak a halhushozam jelentékeny növekedését mutatták. Az említettnek megfigyelési területén „per Tagwerk“ 65 kgr. halhus volt a gyarapodás, míg a sirályoktól csak alkalmilag látogatott tavakon 41 kgr., a sirályoktól nem járt tavakon pedig éppenséggel csak 38 kgr. Az egyik tógazdaságban 6 évvel ezelőtt néhány tavat újból benépesítettek a sirályok és azóta mindegyik 3—5 méter-mázsával nagyobb termést adott, mint azelőtt. Más tavakon ellenben, amelyekről a sirályokat elűzték, a halászat hozama nagyon hamar megcsappant. A mikroszkopos vizsgálatok azt bizonyították, hogy a sirályos tavakban 20-szor akkora volt a plankton, mint a többiben és e planktonban kivált a nagy dus tápértékű vizibórhák voltak nagyon erősen képviselve.“

Azt látjuk tehát mindebből, hogy a lágymányosi tavon észlelt kivételes kártétel, melynek az említett szerencsétlen körülményekben van az oka, nem érintetik azt a megállapítást, amely a dankasirályt hasznosnak és lehetőségig védendőnek minősíti. Már azért sem, mert ez a megállapítás, mint minden más madárnál, ennél is országos átlagra van alapítva, tehát a helyi kivételeket mindenkor megengedi.

„Sporthorgászat“ a Balatonon.

Az 1924/25. évi halfogás a Balatonon rekordzsákmány; összesen 1.220,489 kg hal került ki a tóból.

Ebben a rekordzsákmányban a jó halnak a keszeg és gardához viszonyított mennyisége az igen kedvező 10%-os

arányszámot érte el. Sajnálattal állapítjuk meg azonban, hogy a IV. rendű fogas az idén alatta maradt a III. rendű fogas mennyiségének. Lehet ugyan, hogy ennek elsősorban a két-három éven át a fogasivás idején megisméltődött kedvezőtlen időjárás az oka; hozzájárulhat ehhez a csuka megszorodott mennyisége is; de bizonyára legfőbb oka ennek a kedvezőtlen aránynak az a rengeteg sok, immár rendszerré vált visszaélés is, amit az új szerződés életbelépte, vagyis 3 év óta a horgászat terén tapasztaltunk.

Erre nézve csak egy pár kirívó esetre utalok, amely a saját tapasztalatom körébe esik. Pár héttel ezelőtt estefelé kuriozusképen megnéztem a siófoki mólón dolgozó 3 horgász zsákmányát. Az egyiknél 22 db 10-20 cm. hosszú kis süllőt találtam, amelyből — noha már vagy 10 perce szárazon volt — egy darabot még sikerült élve visszaeresztenem. A másik horgásznál, aki kevéssel előttem érkezett, két darab még vígan ficánkoló apró süllő volt felfűzve (15 cm.-esek), melyeket szintén visszaeresztettem; a harmadik horgász, aki idejében észrevett, zsákmányát látható sietséggel még odaérkezésem előtt eltüntette. Az első szerencsés kezű horgász egy 16 év körüli tanuló volt, a második egy fodrász, a harmadik bádogos. Feltétlen megbízható tudomásom van róla, hogy egy másik kikötőben működő ugynevezett „sporthorgászok“ közül egy inas naponta 20-30 db. kis süllőt visz haza illetve bocsát áruba; ugyanily buzgósággal és sikerrel horgászik egy kovács, egy pék és egy magyarszabó; mindegyikről közismert, hogy még soha egyetlen törvényes méreten aluli süllőt vissza nem bocsátottak, ellenben a horgászatból a nyári időszakban igen jól jövedelmező mellék-, sőt főkeresetük van.

Már most ha csak 200 horgászt veszek az egész Balatonon, aki naponta 20 süllőt fog ki egy éven át csak 60 napon keresztül, mikor a süllő mohón kap a csali után, ez évenként 240,000 db. ivaréretlen süllőt tesz ki, vagyis 500-600 q. apró süllőt, tehát jóval többet, mint amennyit a Balaton évi zsákmánya kitesz IV. rendű fogasból.

Hozzáteszem, hogy a sporthorgászok száma napról-napra szaporodik és a Balatonkultusz fejlődésével az apró süllők „kultusza“ is lépést fog tartani.

Annak idején *Répássy Miklós*, az Országos Halászati Felügyelőség akkori vezetője, a Balaton halászatának egységes hasznosításáról irt igen tanulságos cikkében már jelezte, hogy „a horgászat egyáltalában nem olyan ártatlan valami, mint ahogy egyesek még hiszik.“ Riasztó kalkulációt is csinált arról az óriási pusztításról, amit 500 fűrdővendég 60 napon át folytatott horgászással el tudna követni, ha csak naponta 1 kg. süllőt fogna is ki mindegyik. Ez a veszedelem akkor még csak rémkép volt, most már azonban valósággá vált és annál szomorubb valósággá, mert *Répássy* még igazi sporthorgászokra gondolt, akik ivarérett süllőket fognak ki, mostanában pedig majdnem kizárólag éretlen süllőivadék a horgászok tulnyomó zsákmánya.

Nagyrabecsülöm az igazi sporthorgászt, aki kedvtelését nem nyereszkesedésből űzi, és akinek halászszeve ép úgy fájna annak az említett 22 db. idő előtt éretlenül kipusztított süllőnek láttára, mint az enyém fáj, mikor azokat elkoboztam, de mégis megfontolandó volna, nem-e kellene hatályosabb eszközökről gondoskodni, hogy korlátok közé szoríttassék ez a már néhány éve pusztító irtó hadjárat a legnemesebb balatoni halivadék között?

L. K.

**Győr, Moson és Pozsony közig.
egyel. egyes. vármegye alispánjától.**

ad. 7263/1925. alp.

Hirdetmény.

A Rába folyó alsó szakaszán, Győr város déli határától Nick, illetőleg Rábakecskéd községek déli határáig terjedő és öt bérszakaszra osztott halászati területen gyakorolható **halászati jog** hatósági uton,

6 évre, azaz 1925. évi szeptember

hó 1-től, 1931. évi augusztus 31-ig

Győrött, a vármegye székházának kistermében **1925. évi augusztus hó 28-án d. e. 10 órakor nyilvános árverésen bérbeadni fog.**

Részletes árverési feltételek ugyanezen időig a vármegye főjegyzője hivatalos helyiségében (Győr, Vármegyeház, I. 63.) betekinethetők.

Amennyiben ezen újabb árlejtés meghiusulna, úgy a megállapított 5 halászati bérszakasz ajánlati uton lesz bérbeadva.

Győr, 1925. augusztus 1.

alispán h.

Némethy

vm. főjegyző.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

Több olvasónknak. A „Halászat“ késedelmes megjelenésének a lapot előállító nyomda tulterhelése az oka. Folytatólagos közleményeinket pedig olykor azért nem hozhatjuk minden egymásután következő számban, mert aktuális cikkek foglalják el a helyet. A lap terjedelmét pedig azért nem növelhetjük, mert az O. H. E. igen sok tagja és lapunk sok előfizetője minden kérés és figyelmeztetés dacára sem tesz eleget fizetési kötelezettségének.

Ungár főjegyző urnak Ráctöttös, Baranyamegye. Értékes sporthorgászati tanulmányát ezidőszereint legnagyobb sajnálatunkra nincs módunkban a „Halászat“ mellékleteként megjelentetni. Az okot a fentebbi üzenet eléggé megmagyarázza.

Hivatalos árjegyzés. Julius hó folyamán a forgalom lanyha volt, az első felében emelkedő, második felében ingadozó árakkal. **Nagyban** való eladásnál **élő** hal nem került piacra. **Jegelt** halban a ponty 10,000—32,000, harcsa 22,000—55,000, csuka 15,000—25,000, süllő dunai 30,000, fogas dunai 60,000, süllő balatoni 1 kg-ig 45,000—50,000, 1—2 kg-ig 40,000—60,000, 2—3 kg-ig 50,000—70,000, 3 kg-on felül 60,000—80,000, keszeg balatoni 6,000—8,000, keszeg dunai 10,000,—18,000, őn 20,000, compó 16,000—24,000, márna 18,000—30,000, kecsege 40,000—50,000 K között ingadozott kilogrammonkint.

Kicsinyben való árusításnál az áringadozásokat koronában és kilogrammban az alábbi összeállítás mutatja:

a) Édesvízi (élő) hal:	1925. július 1.		1925. július 29.	
	Vásár-csarnokokban	Nyílt piacon	Vásár-csarnokokban	Nyílt piacon
Ponty, nagy	40000—50000	40000—50000	50000—60000	40000—60000
„ kicsiny	30000—40000	—	35000—50000	35000—45000
Harcsa, nagy	70000—80000	—	80000—80000	80000—80000
„ kicsiny	55000—60000	—	—	40000—60000
Csuka, nagy	40000—45000	—	—	35000—40000
„ kicsiny	30000—35000	—	—	—
Süllő dunai	—	—	—	—
Fogas dunai	—	—	—	—
Kárász	25000—25000	—	25000—30000	—
Compó	35000—35000	—	—	—
Márna	—	40000—40000	35000—40000	—
Keszeg	—	—	—	—
Kecsege, nagy	—	—	—	—
„ kicsiny	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	—	—	—
b) Édesvízi jegelt (nem élő) hal:				
Ponty, nagy	25000—35000	30000—35000	25000—40000	25000—40000
„ kicsiny	18000—25000	22000—25000	15000—30000	14000—35000
„ felvagdalva	35000—60000	—	80000—60000	35000—50000
Harcsa, nagy	50000—80000	—	50000—70000	50000—80000
„ kicsiny	40000—50000	—	30000—50000	40000—60000
„ szeletelve	60000—100000	80000—80000	60000—100000	80000—100000
Csuka, nagy	30000—45000	30000—35000	25000—40000	32000—32000
„ kicsiny	20000—30000	24000—25000	20000—25000	15000—30000
Süllő dunai	40000—50000	30000—50000	20000—50000	25000—40000
Fogas dunai	50000—100000	70000—80000	50000—80000	40000—60000
Süllő, balatoni 1 kg-ig	40000—60000	60000—60000	40000—60000	50000—60000
Fogas balatoni 1—2 kg-ig.	55000—70000	—	55000—70000	60000—60000
2-3 kg-ig.	65000—70000	—	65000—80000	—
3 kg-on felül	75000—80000	—	75000—100000	—
Keszeg, balatoni	10000—12000	—	8000—15000	8000—10000
Keszeg dunai	10000—12000	—	8000—15000	10000—10000
Garda, balatoni	—	—	—	—
Őnhal (balin) balatoni	—	—	—	—
Kárász	12000—16000	18000—20000	10000—12000	—
Compó	20000—25000	—	25000—30000	—
Márna	18000—40000	35000—35000	20000—40000	—
Tok	—	—	—	—
Kecsege, nagy	70000—80000	60000—80000	70000—100000	—
„ kicsiny	40000—60000	—	20000—60000	50000—60000
Apró kevert hal	8000—16000	—	8000—16000	14000—15000
Pisztráng	—	—	—	—

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

F. W. LÜHRIG A.-G. GÖTTINGEN

sport- és horgászó-eszközök gyára

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Grenhart- és gerelyfából készült, valamint Tonkin-horgászbotok, dobó-, fonó- és csukahorgászásra szolgáló hasított horgászbotok, fa- és fémcsévék, olasz és közönséges fonócsalik, mesterséges csalétekhalak és legyek, mindenfajta pedzók és horgok, elsőrendű kender- és selyem-horgászszinórok, halaskosarak és vedrek, kender- és drótszákók stb. különleges gyártása.

Képes árjegyzéket kívánatra, mintát számla ellenében küldünk. ♦ Képviselőt keresünk.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79-46 és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyészített gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszúszájú kenderfonalból készült, úgyszintén halászkötelek, inslég, horog, halászcérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ÁDÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61-48

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Kötélárúk: ruhaszáritókötél, rudalókötél, nyakló, marha- és borjúkötél, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Központi iroda:
BUDAPEST, V., ALKOTMÁNY-UTCA 20.
Telefon: 179-51.

halászcsonakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákyák, húzó- és kormányvezetők (kőrifából), sport- és luxuscsonakok, evezők.

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

KÓSDI-ÚT 52. • (Vasút mellett.) • TELEFON 72

Az árúk kiválóságáról személyesen meggyőződhet!
Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48—94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35—39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150—65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

ÁRUSÍTÓ HELY: BUDAPEST IX, KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK TELEP ÉS IRODA: BUDAPEST IX, CSARNOK-TÉR 5. SZÁM

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.
TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

KÖZPONTI IRODA:
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1. SZÁM
TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.